

Sygn. akt I ACa 590/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Rygiel (spr.)

Sędziowie: SSA Grzegorz Krężolek

SSA Beata Kurdziel

Protokolant: Jakub Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2023 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko I. M., T. M. i M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 marca 2021 r., sygn. akt I C 1272/14

- 1. oddala apelację;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sadu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz adv. A. R. kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych), w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 590/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 maja 2023 roku

Powód S. M., w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu, wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych T. M., I. M. i M. K. kwoty 250.000 zł tytułem zachowku po zmarłej A. M..

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionowali zasadność i wysokość zachowku. Podnieśli, że między stronami toczyło się postępowanie spadkowe i działowe, w którym Sąd ustalił jakie nieruchomości wchodziły w skład spadku oraz zaliczył na poczet schedy spadkowej darowizny dokonane przez A. M.. Pozwani zaznaczyli, że udział powoda w spadku to 1/4, natomiast zachówek wynosi 1/2 części jego udziału spadkowego. W związku z tym należny mu zachówek opiewa na kwotę 77.616,52 zł. Biorąc pod uwagę, że powód otrzymał darowiznę

na kwotę 62.237 zł oraz działkę (...) o wartości 16.760 zł, otrzymane darowizny przekraczają należny mu zachówek. Ponadto zarzucili brak legitymacji biernej po stronie I. M., która nie należała do kręgu spadkobierców po A. M..

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo (pkt I),

odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania (pkt II) oraz przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu powoda (pkt III).

Sąd I instancji ustalił, że A. M. zmarła (...) r. Powód S. M. jest - obok M. K., T. M. i K. M. - spadkobiercą ustawowym po A. M..

W dniu 15 maja 2002 r. A. M. darowała na rzecz M. K. i jej męża J. udział w wysokości $\frac{1}{2}$ w działce nr (...) położonej w L. o wartości 233.150 zł. W tej samej dacie darowała na rzecz T. M. i jego żony I. udział w wysokości $\frac{1}{2}$ w działce nr (...) położonej w L. o wartości 233.150 zł.

A. M. darowała powodowi kwotę pieniężną uzyskaną przez nią ze sprzedaży nieruchomości (akt notarialny Rep. (...)), tj. działki nr (...) o wartości 62.237 zł.

W skład spadku po A. M. wchodziło prawo własności:

- działki nr (...) położonej w C. o wartości 26.040 zł,
- działki nr (...) położonej w C. o wartości 44.730 zł,
- działki nr (...) położonej w L. o wartości 16.760 zł,
- środki pieniężne w wysokości 4.865,17 zł znajdujące się na rachunku (...) Banku (...).

Na skutek działu spadku po A. M. powód otrzymał działkę nr (...) o wartości 16.760 zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów oraz wziął pod uwagę opinię biegłego sądowego P. P. (1) wydaną w sprawie o dział spadku sygn. akt (...). Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości nieruchomości celem ustalenia wartości darowanych przez spadkodawczynię nieruchomości.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że powód jako syn spadkodawczyni, znajduje się w kręgu osób uprawnionych do zachowku po zmarłej A. M. i jest legitymowany czynnie do wystąpienia z roszczeniem o zachówek wobec pozwanych. Powód wywodzi swoje roszczenie do zachowku z faktu darowania przez A. M. na rzecz pozwanych działki nr (...). Powód przy obliczeniu wysokości zachowku domagał się uwzględnienia darowizny ww. nieruchomości, której wartość oszacował na kwotę 2.000.000 zł. Pozwani kwestionowali wartość tejże nieruchomości wskazaną przez powoda. W chwili otwarcia spadku w skład spadku po A. M. wchodziły: - działka nr (...) o wartości 26.040 zł; - działka nr (...) o wartości 44.730 zł; - działka nr (...) o wartości 16.760 zł; - środki pieniężne w wysokości 4.865,17 zł. Na zasadzie art. 993 k.c. do obliczenia zachowku należało doliczyć darowizny poczynione przez A. M. na rzecz: -M. K. i jej męża J.- udział w wysokości $\frac{1}{2}$ w działce nr (...) o wartości 233.150 zł; - T. M. i jego żony I.- udział w wysokości $\frac{1}{2}$ w działce nr (...) o wartości 233.150 zł; - powoda, tj. kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży działki nr (...) o wartości 62.237 zł. Łączna wartość wskazanych składników wyniosła 620 932,17 zł (26.040+44.730+16.760+4.865,17+233.150+233.150+62.237).

Wysokość należnego powodowi zachowku odpowiada połowie wartości udziału spadkowego, który by mu przypadął przy dziedziczeniu ustawowym. Udział spadkowy powoda wynosi $\frac{1}{4}$, zatem zachówek należny powodowi wynosi $\frac{1}{8}$ części spadku. W związku z tym zachówek należny powodowi po zmarłej A. M. wynosi 77.616,52 zł (620.932,17 x $\frac{1}{8}$). Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 996 k.c. zapis windykacyjny oraz darowiznę dokonane przez spadkodawcę na rzecz uprawnionego do zachowku zalicza się na należny mu zachówek. Powód otrzymał od spadkodawczyni darowiznę w kwocie 62.237 zł, którą należało uwzględnić na poczet należnego mu zachowku. Nadto na skutek działu spadku po A.

M. otrzymał działkę nr (...) o wartości 16.760 zł. Zatem powód otrzymał składniki majątkowe o łącznej wartości 78.997 zł, które należało zachować na poczet zachowku. Natomiast przysługujący mu zachówek wynosił 77.616,52 zł. W związku z tym, iż wartość otrzymanych przez powoda składników majątkowych przekraczała wysokość należnego mu zachowku powództwo o zapłatę zachowku Sąd oddalił jako bezzasadne.

Sąd ocenił jako uzasadniony zarzut braku legitymacji biernej po stronie I. M..

O kosztach procesu orzekł Sąd na zasadzie art. 98 k.p.c. Orzekł nadto o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla powoda.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł powód, zarzucając:

- wadliwe ustalenie stanu faktycznego sprawy w postaci błędnego ustalenia wartości składających się na substrat zachowku składników spadku oraz doliczanych przy obliczaniu zachowku darowizn, ponieważ Sąd I instancji ustalił te wartości na datę działu spadku, a nie na datę ustalania zachowku, co skutkowało nieustaleniem przez Sąd I instancji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów;

- błędne ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przez przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód otrzymał od matki A. M. w 1996 r. darowiznę, którą należy wziąć pod uwagę przy obliczaniu zachowku, na skutek niezasadnego pominięcia dowodu z przesłuchania stron, które to skutkowało błędną subsumpcją normy prawnej zawartej w art. 993 k.c.;

Apelujący zarzucił nadto naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik postępowania, a to:

- art. 316 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie przez Sąd 1 instancji wyroku w oparciu o stan rzeczy nie istniejący w chwili zamknięcia rozprawy;

- art. 235² § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i bezzasadne pominięcie przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości nieruchomości celem ustalenia wartości przedmiotów majątkowych jakie składały się w przedmiotowej sprawie na substrat zachowku, w sytuacji gdy dla prawidłowego ustalenia wartości przedmiotów majątkowych składających się na substrat zachowku niezbędnym było przeprowadzenie tego dowodu, a opinia biegłego sądowego P. P. (1) takiego waloru posiadać nie może, szczególnie, że określiła wartość rynkową według stanu na dzień otwarcia spadku oraz według stanu na dzień dokonania darowizny 15 maja 2002 r.

- art. 235⁽²⁾ pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i dopuszczenie dowodu w postaci opinii biegłego sądowego P. P. (1) na okoliczność ustalenia wartości majątku spadkowego po A. M. oraz wartości darowizn uczynionych przez A. M. na rzecz swoich spadkobierców, w sytuacji gdy dowód ten był ze względu na swoją treść nieprzydatny do wykazania ww. faktów, gdyż nie obejmował wyceny dokonanej z uwzględnieniem art. 995 § 1 k.c., co skutkowało sprzecznością istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobody dowodów oraz przyjęcie, że opinia biegłego P. P. (1) sporządzona w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy(...)w K.pod sygn. akt (...) określa wartości majątku spadkowego na datę ustalania zachowku;

- art. 224 k.p.c. w zw. z art. 15 zys² ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, zamknięcie rozprawy i wydanie orzeczenia (wyroku) kończącego sprawę co do istoty na posiedzeniu niejawnym pomimo, że brak było podstaw do wydania w tym trybie zaskarżonego wyroku, gdyż postępowanie dowodowe nie zostało przeprowadzone w całości, a wnioskowany dowód w postaci przesłuchania stron nie został przez Sąd I instancji przeprowadzony, podczas gdy jego przeprowadzenie było konieczne z punktu widzenia interesu powoda; a dowód ten nie został również pominięty; a także poprzez

nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości nieruchomości celem ustalenia wartości przedmiotów majątkowych jakie składały się w przedmiotowej sprawie na substrat zachowku.

Zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 1042 § 2 k.c. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy jego treść nie odnosi się do ustalania wartości darowizny przy ustalaniu zachowku, lecz do ustalania wartości darowizny przy dziale spadku w sytuacji gdy prawidłową podstawą materialnoprawną do ustalenia wartości darowizny przy ustalaniu zachowku jest art. 995 § 1 k.c.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. pkt I i II wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego oraz zasądzenie na rzecz adwokat dr A. R. kosztów zastępstwa procesowego z tytułu pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu, które nie zostały opłacone ani w całości ani w części, ewentualnie zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy; zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm prawem przewidzianych oraz zasądzenie kosztów na rzecz pełnomocnika z urzędu.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda jako niezasadna podlegała oddaleniu, jakkolwiek część zarzutów apelacyjnych należało podzielić.

Zarzuty powoda dotyczyły m.in. naruszenia art. 224 k.p.c. w zw. z art. 15 zzs⁽²⁾ ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r., poz. 2095). Sąd I instancji zamknął rozprawę i wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, nie przeprowadzając ani jednej rozprawy i nie prowadząc dowodu z przesłuchania stron, a oparł się wyłącznie na dowodach z dokumentów oraz opinii biegłego P. P. wydanej w sprawie sygn. akt (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego takie procedowanie Sądu I instancji co do zasady może budzić wątpliwości. Jednakże uwzględniając zakres twierdzeń powoda i ocenę prawną roszczenia - o czym w dalszej części uzasadnienia - ewentualne uchybienia Sądu Okręgowego nie miały wpływu na prawidłowość samego rozstrzygnięcia. Nie skutkowały także pozbawieniem prawa powoda do obrony.

Należy wskazać, że powód nie przytaczał innych twierdzeń niż te, które znajdowały oparcie w zgromadzonych dowodach tj. twierdził, że pozwani otrzymali od A. M. darowizny: M. K. i J. K. 1/2 udziału w działce nr (...) w L. oraz T. M. i I. M. również po 1/2 udziałów w tej działce. Powód kwestionował jedynie wartość w/w nieruchomości, podając, że wynosi ona 2.000.000 zł, a z tego wywodził swoje roszczenie o zachówek w wysokości 250.000 zł.

Nadto powód kwestionował – wbrew ustaleniu wynikającemu z prawomocnego postanowienia działowego wydanego w sprawie (...) – aby otrzymał od matki darowiznę kwoty pieniężnej 62 237 zł, uzyskanej ze sprzedaży działki nr (...).

Wreszcie, w toku postępowania przed Sądem I instancji S.M. zgłosił dowód z przesłuchania stron, a to jedynie dla wykazania stanu darowizny dokonanej przez A. M. na rzecz pozwanych, w odniesieniu do której powód wyliczyć swoje roszczenie o zachówek. Nie podnosił zatem przed Sądem I instancji twierdzeń dotyczących innych składników, które miały wchodzić w skład spadku po A. M., czy też innych darowizn, które powinny podlegać zaliczeniu.

W tym stanie rzeczy dowód z przesłuchania stron był nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, a powołane przez Sąd I instancji dowody z dokumentów, w świetle treści prawomocnego postanowienia sądowego w sprawie działowej, były wystarczające dla oceny zgłoszonego przez powoda roszczenia.

Po pierwsze, w okolicznościach faktycznych sprawy w oczywisty sposób nie budzi wątpliwości skład spadku oraz darowizny podlegające uwzględnieniu przy obliczaniu zachowku. Zgodnie bowiem z art. 993 k.c. przy obliczaniu

zachowku nie uwzględnia się zapisów zwykłych i poleceń, natomiast dolicza się do spadku, stosownie do przepisów poniższych, darowizny oraz zapisy windykacyjne dokonane przez spadkodawcę. Zważyć zatem należy, że między stronami toczyło się postępowanie o dział spadku po A. M. (sygn. akt (...)), gdzie ustalenia dotyczące składników majątkowych spadku po zmarłej A. M. oraz zaliczonych na poczet schedy spadkowej darowizn wiążą Sąd Apelacyjny w niniejszym postępowaniu - zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. Postanowienie w sprawie o dział spadku korzysta z prawomocności materialnej i aktualnie Sąd nie może poczynić ustaleń odmiennych m.in. w zakresie otrzymania przez powoda darowizny pieniężnej oraz nabycia w wyniku działu spadku nieruchomości w postaci działki nr (...). Powód nie twierdzi natomiast, by w skład spadku po matce wchodziły jeszcze inne przedmioty majątkowe bądź zaliczeniu winny podlegać jeszcze inne darowizny – ponad zakres wynikający z wiążącego spadkobierców postanowienia działowego.

Zważyć należy, że strony związane są także ustaleniami wynikającymi z prawomocnego postanowienia działowego (art. 365 k.p.c.) w zakresie wartości przedmiotowych składników majątkowych oraz darowizn, na datę działu spadku. Postanowienie to przecież w sposób trwały dokonało rozliczeń z tytułu działu spadku po A. M., także w zakresie zaliczenia darowizn na schedę spadkową oraz spłat i dopłat.

W tym stanie rzeczy prowadzenie dowodu z przesłuchania stron było zbędne, jako nie związane z żadnymi okolicznościami faktycznymi mającymi wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (art. 235² pkt 5 k.p.c.).

Biorąc powyższe po uwagę, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ustalenia stanu faktycznego dotyczące przedmiotów wchodzących w skład spadku po A. M., wartości nieruchomości ustalonych w postępowaniu o dział spadku i dokonanych darowizn zostały poczynione przez Sąd I instancji prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 § 1 k.p.c., co sprawiło, że tutejszy Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. Taki zakres ustaleń jest też wystarczający dla oceny zgłoszonego przez powoda roszczenia.

Jak stanowi art. 995 § 1 k.c., wartość przedmiotu darowizny oblicza się według stanu z chwili jej dokonania, a według cen z chwili ustalania zachowku. Rację ma zatem apelujący powód, że w świetle tego przepisu wartości przedmiotów majątkowych składających się na substrat zachowku ustala się według stanu z otwarcia spadku lub dokonania darowizny, a według cen odmiennych niż data działu spadku (zgodnie z art. 1042 § 2 k.c.) – bo według cen z daty ustalania zachowku. Tyle tylko, że do ustalenia wartości darowizn wedle reguł określonych art. 995 k.c. dochodzi wyłącznie w sytuacji, gdy samo roszczenie o zachówek istnieje.

Przypomnieć należy, że o powstaniu na rzecz uprawnionego do zachowku roszczenia przeciwko spadkobiercy o pokrycie lub uzupełnienie w pieniądzu zachowku rozstrzyga to, czy otrzymał on w całości należny mu zachówek w postaci powołania do spadku, zapisu lub uczynionej przez spadkodawcę na jego rzecz darowizny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt II CZ 143/11 LEX nr 1162661). Z kolei w wyroku z dnia 13 lutego 2004 r. sygn. akt II CK 444/02 (LEX nr 112873) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż: „Uprawniony należny mu zachówek, obliczony w powyższy sposób, może otrzymać przede wszystkim w postaci powołania do spadku, zapisu lub uczynionej przez spadkodawcę na jego rzecz darowizny (art. 991 § 2 k.c.). Gdy jednak to nie nastąpi, przysługuje mu - w myśl powołanego przepisu - przeciwko spadkobiercy roszczenie o zapłatę sumy pieniężnej potrzebnej do pokrycia zachowku albo do jego uzupełnienia (roszczenie o zachówek). Stąd jednoznaczny wniosek, że o powstaniu na rzecz uprawnionego do zachowku roszczenia przeciwko spadkobiercy o pokrycie lub uzupełnienie w pieniądzu zachowku rozstrzyga tylko to, czy otrzymał on w całości należny mu zachówek w postaci powołania do spadku, zapisu lub uczynionej przez spadkodawcę na jego rzecz darowizny. Jeżeli otrzymał, roszczenie o zachówek nie przysługuje mu”.

Uwzględnić zatem należy, że na skutek postępowania o dział spadku po A. M. powód otrzymał już w całości należny mu zachówek - w postaci powołania do spadku, zaliczenia na ten zachówek uczynionej na jego rzecz przez spadkodawczynię darowizny oraz rozliczenia między spadkobiercami w dziale spadku, poprzez przydzielenie mu na wyłączną własność wchodzącej w skład spadku nieruchomości. W dacie dokonanego działu zatem, przy uwzględnieniu całości spadku oraz dokonanych darowizn, należny powodowi zachówek został już zaspokojony. Tym samym w tej dacie roszczenie powoda z tytułu zachowku zostało w całości zaspokojone, skutkiem czego wygasło.

Nie może być natomiast tak, że skoro powód został w pełni zaspokojony w postępowaniu o dział spadku, to sama ewentualna zmiana cen nieruchomości, która nastąpiła na skutek upływu czasu, skutkuje ponownym „pojawieniem się” roszczenia o zachowek. Odmierna ocena prawna prowadziłaby do sytuacji, w której na skutek zmian wartości i cen składników majątku spadkowego, po wielu latach od zaspokojenia roszczenia o zachowek, dochodziłoby do powstania roszczeń o uzupełnienie zachowku (wzrost wartości nieruchomości) albo do roszczeń o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (spadek wartości nieruchomości).

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji skorzystał z opinii biegłego P. P. wydanej w sprawie o dział spadku oraz z treści samego postanowienia spadkowego, dla wyliczenia, czy na skutek działu spadku roszczenie powoda o zachowek zostało zaspokojone. W rezultacie, brak było podstaw do powołania dowodu z opinii biegłego, dla ponownego szacowania wartości mających znaczenie dla wyliczenia zachowku, na datę wyrokowania w niniejszej sprawie.

Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu i apelacja powoda nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda, o czym orzekł w pkt 1 na podstawie art. 385 k.p.c.

Dodatkowo wskazać należy, że z treści apelacji wynika, jakoby w pkt II zaskarżonego wyroku Sąd I instancji zasądził od powoda na rzecz pozwanych koszty procesu. Tymczasem z treści zalegającego w aktach oryginału zaskarżonego wyroku (k. 218) wynika, iż w pkt II wyroku sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania należnymi pozwanym. Sąd Apelacyjny nie ma możliwości zweryfikowania, jakiej treści odpis wyroku został w rzeczywistości doręczony pełnomocnikom stron. O ile jednak pełnomocnikom błędnie doręczono odpis wyroku, w którego treści zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu niezgodne z treścią oryginału wyroku (zalegającego w aktach wyroku podpisanego przez sędziego), to może zachodzić podstawa do ponownego doręczenia prawidłowego odpisu wyroku pełnomocnikowi pozwanych. W przeciwnym razie pozbawieni oni zostaliby możliwości procesowej weryfikacji wydanego postanowienia w przedmiocie kosztów procesu. Okoliczności te muszą zatem zostać wyjaśnione przez Sąd I instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd rozstrzygnął w pkt 2 na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, gdzie powód jest stroną przegrywającą postępowanie apelacyjne w całości. Sąd doszedł do przekonania, że w postępowaniu apelacyjnym nie zachodziły przesłanki do odstąpienia od obciążenia powoda kosztami na rzecz wygrywających pozwanych. W rozpoznawanej sprawie doszło do oddalenia powództwa przez Sąd I instancji. Zatem powód przed wniesieniem apelacji winien zapoznać się szczegółowo z uzasadnieniem wyroku, rozważyć siłę własnych argumentów oraz być świadomy konsekwencji tego, iż pozwani mają prawo podjąć obronę w postępowaniu apelacyjnym i ponieść jej koszty. Wniesienie apelacji stanowiło zatem ryzyko powoda. Zasadzeniu podlegały kwoty po 2 700 zł (8 100 zł : 3 = 2 700) tytułem kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 zd. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

W pkt 3 przyznano od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 10 800 zł (w tym podatek VAT) ustalonej w oparciu o § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 zd. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) – a to z uwagi na niekonstytucyjność przepisów dot. zróżnicowana stawek wynagrodzenia pełnomocników z wyboru i z urzędu określonych w § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.